

A postán

2012 július 21. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Már csak havonta egyszer járok a kerületi postára, a havi rezsicsekkeket fizetem be. Rég elmúlt ugyanis az az id?, amikor remeg? kézzel téptem fel egy ismer?st?l kapott küldeményt, vagy épp korai serdül?koromban „magánéleti jelleg?” leveleket adtam fel – persze suttyomban, a kinti ládába dobva.

Az elektronikus levelezés térnyerésével és kizárólagossá válásával a legtöbb posta mára egy kopár falanszterré silányult, ahol Kovács Pista bácsi helyett „tisztelt ügyfelünk” áll sorba.

Ugyan?, az ügyfél, kisnyugdíjas lévén, idegesen és feszülten, izzadó tenyérrel gy?rögeti a borítékot, amelybe jó el?re kínos m?gonddal kiszámolta a fizetnivalót – a csekkadón ráér kés?bb lamentálni. A tikkasztó meleg az ? idegeit is kikezdi, nem csoda hát, ha azonnal ráripakodik a kígyózó sort levágni igyekv? „tudatlanokra”: „Fiatalember, arra van a sor vége!” – mondja egy jobb napján, újabb frontot nyitva a lezárhatatlannak t?n? nyugdíjas–tapasztalatlan háborúban.

Efféle, csip-csup ügyekt?l eltekintve Pista bácsi amúgy türelmes – öröm az ürömben –, alig várja, hogy végre kifizethesse a számláit és otthagyhassa a hónaljszagú katlant. Erre azonban még várnia kell, mert az üveg túloldalán ül? hölgynek munkaköri kötelessége feltartani ?t azzal a húsbavágó kérdéssel, hogy a bácsi szeretne-e „szerenCSEKKet”. (Ezt a rémiszt? nev? valamit elborult agyú marketingesek találhatták ki, lényege, hogy kitöltésével – ha szerencsések vagyunk – visszanyerhetjük a saját csekkünkön feladott összeget – mégiscsak van még valami emberség ezen a világon!) Mögötte állva ismét megbizonyosodom Kovács úr türelmességér?l, aki közhelyeket pufogtatva próbálja lerázni a rámen?s alkalmazottat.

Közben fel-felhörg? elégedetlenkedés, a hosszú sor miatt kérd?n rám néz? asszonyok, ideges, napközibe rohanó anyukák teszik teljessé a képet. És ha netán balhé adódna, egy jovális, százötven kilós – így inkább zónavédekezésre alkalmas – biztonsági ?rt?l kaphatunk útravalót. A LED tévéken pedig végtelenített mosolyával ragyog ránk a postai biztosításokat kínáló, ismert m?sorvezet? – alig „maradok talpon”.

Ellenben sorra kerülök, fizetek. Valami megmagyarázhatatlan érzés ez: az ember egyszerre kap némi feloldozást, és szidhatja a közm?szolgáltatók felmen?it – amelyek persze nincsenek, de a magyar nyelv ilyen helyzetekben inkább emóciók, mintsem a logika szabályait követi. Elteszem a búcsúcédulák eszmei értékével veteked? sárga szelvényeket, és rámosolygok a pénztárosra. Hálás közönség, nem kínál meg szerenCSEKKel. Csak kéri a következ?t.
Vörös Szabolcs - magyarhirlap.hu

Ajánló